

Но този път слугата не се стърпѣлъ и казалъ на бея.

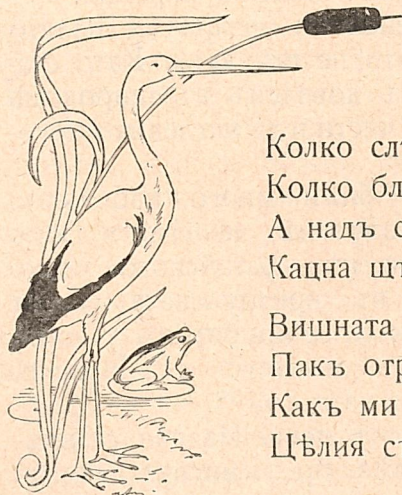
— Днесъ дѣдо Господь слѣзе при насъ. Въ една торба донесе брадва, тесла и трионъ. Свали торбата отъ рамото си, извади сѣчивата и почна да прави една висока и широка стѣлба. Каза на богомолцитѣ, че по тази стѣлба едни хора ще се качватъ, а други ще слизатъ.

Бейтъ, като чулъ това, навелъ глава, качилъ се на високитѣ чардаци, подпрѣлъ съ две ржце главата си и се замислилъ дълбоко. . . .

Наскоро следъ това дошло освобождението на България. Българитѣ си взели обратно заграбенитѣ имоти, и Ахмедъ бей останалъ последенъ беднякъ. Сиракъ Иванчо си купилъ брѣзи биволи, разработилъ хубави бащини ниви, посѣялъ ги съ златна пшеница и царевица, оженилъ се за трудолюбива българка и станалъ богатъ и уменъ човѣкъ.

Ахмедъ бей гледалъ, какъ Иванчо, нѣкогашниятъ му слуга, се наредилъ и забогатѣлъ, а самъ той, който преди билъ толкова много богатъ, съвсемъ осиромашалъ. И сега чакъ разбралъ думитѣ на Иванча за свѣтовната стѣлба, по която едни хора се качватъ, а други слизатъ.

А. Георгиевъ

ПРОЛѢТЬ

Колко слънце, колко птички,
Колко бликнали трѣвички!
А надъ стрѣхата ни пакъ
Кацна шъркелъ дългокракъ.

Вишната ни, като зърна,
Пакъ отрупана съсъ цвѣтъ,
Какъ ми иде да пригърна
Цѣлия събуденъ свѣтъ!

Мария Грубешлиева